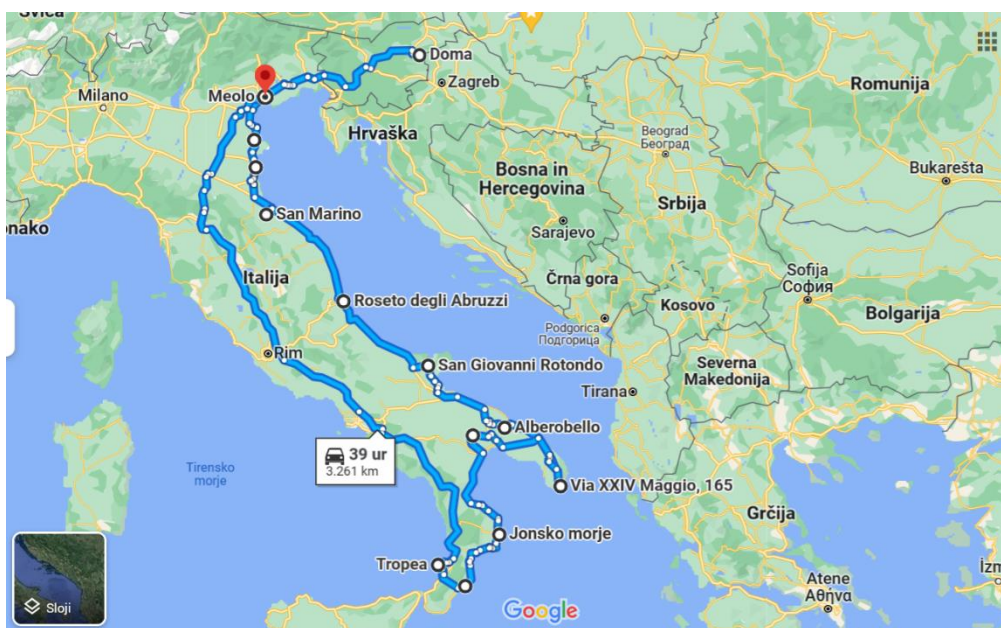

POTOPIS – JUŽNA ITALIJA

Kar nekaj razlogov je, da sva se prav ta čas odpravila v južno Italijo z najinim avtodomom. Do leta 2017 smo kar veliko prepotovali, od potovanja na Nordkapp, preko Litve, Latvije in Estonije, da ne govorim o osrednji Evropi od Francije, Španije, Nemčije, Italije in drugih držav. Sledili so osebni razlogi, ko so bila potovanja omejena, potem pa Covid19 in vse njegove omejitve, sedaj pa sva oba v pokoju in nobenih razlogov ni, da si ta čas ne bi privoščila daljše potovanje. Odločitev je padla, greva v južno Italijo. Severni del Italije sva nekako že prekrižarila, zato je sedaj na vrsti južna Italija.

1. DAN

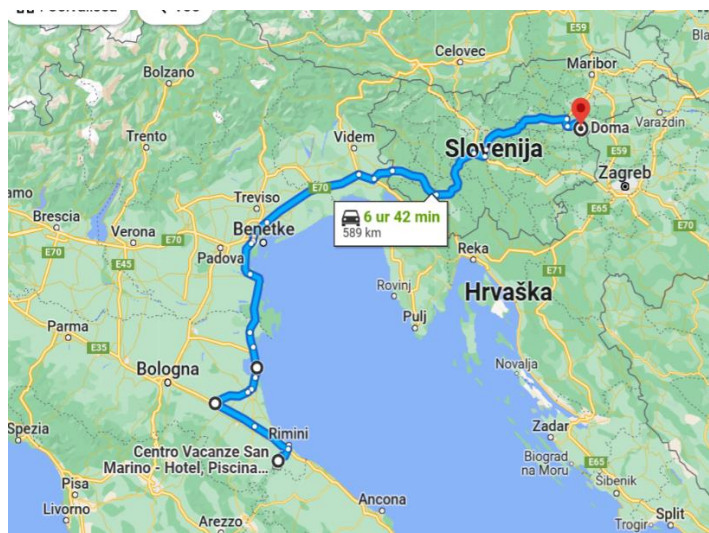
O doma sva se odpravila v petek 23. 09. 2022 ob 9.00 uri, seveda po jutranji kavici, konec koncev nikamor se nama ne mudi, avtodom sva do dobra založila že dan prej. Po nakupu svežih žemljic v Šmarju pri Jelšah, sva pot nadaljevala mimo Ljubljane do Senožeč, kjer sva zavila v nama znano gostilno Stari grad. Tam sva si privoščila malico, na bližnjem bencinskem servisu dotočila gorivo in pot nadaljevala preko Fernetičev v Italijo. Pot naju je vodila mimo Benetk, v smeri Riminija. Načrtovala sva postanek na parkirišču za avtodome blizu Riminija (N: 44° 03' 37" ; E: 12° 34' 37"). Tam smo leta 2012 že bili. Danes sva jih poklicala in ugotovila da lahko prespimo za 20 evrov, brez vsake druge oskrbe, kot so sanitarije, internet in podobno. Odločila sva se, da pot nadaljujeva kake pol ure vožnje do San Marina (samostojna država znotraj Italije) do kampa Camping Centro Vacanze (N: 43° 57' 33" ; E: 12° 27' 41"). Tudi tukaj sva bila že nekajkrat in kamp pozna. Nudi vse kar avtodomar potrebuje, od sanitarijev, tuširnic s toplo vodo, interneta in elektrike, vse za 20 evrov na noč. Pa še dobro restavracijo imajo.

San Marino je sicer samostojna država, znotraj Italije, ozemlje San Marina obsega 61 km² okrog gore Titano, ki je kljub razmeroma majhni višini (750 m) vidna daleč naokrog. Neposredno na vrhu in tik pod vrhom gore Titano leži glavno mesto San Marino, ki ima 4385 prebivalcev (podatek iz leta 1994). Ostala naselja ležijo več sto metrov nižje v bolj nižinskem svetu in imajo med 1000 in 10.000 prebivalcev, le Faetano in Chiesanuova sta s približno 800 prebivalci bolj vaškega značaja. Prebivalci govorijo italijanski jezik. Približno 25 % prebivalstva nima državljanstva San Marina; pretežno gre za državljane Italije. Več tisoč državljanov San Marina začasno biva v tujini, predvsem v Italiji. Velika večina prebivalcev je rimokatoliške vere. Zakonodajno moč ima Veliki splošni svet, ki ga sestavlja 60 članov. Od leta 1906 so voljeni na neposrednih volitvah vsakih 5 let. Svetniki izmed sebe za pol leta izvolijo dva kapitana - regenta, ki sta šefa države (po koncu mandata 3 leta ne moreta več kandidirati, to pa zato da preprečijo

koncentracijo moči in morebitno diktaturo). Umeščena sta med zasedanjem Arenge, nekdanje skupščine družinskih poglavarjev, danes pa vseh volivcev, ki pa je predvsem turistična zanimivost in nima posebne moči, čeprav lahko na Arengi državljani zastavljajo vprašanja Velikemu splošnemu svetu (Vir: Wikipedija).

Precej naporen dan je za nama, odločiti se morava kdaj in kako jutri ali naprej ali ostaneva tu še en dan. San Marino sva že videla, zato je nadaljevanje poti odvisno bolj od vremena in kampa na koncu jutrišnje poti.

Danes sva prevozila 589 kilometrov, a vožnja ni trajala 6 ur in 42 minut ampak skoraj 10 ur seveda z vsemi postanki. Povprečna poraba goriva 8,4 litra pri najvišji hitrosti 90 km/h.

Današnja pot.

2. DAN

Jutro v San Marinu se je začelo nekoliko nenavadno. Žena Irena je skrbno pregledala najine zaloge hrane in pijače v prtljažniku. S seboj sva vzela dve plastenki doma narejenega soka, enega iz breskev, drugega iz grozdnega soka. Seveda težke steklenice niso najboljše za v avtodom, zato je sok prelila v plastenke. Tista plastenka z breskovim sokom, ki ima veliko trdih delcev breskev, je bila precej napihnjena in jasno je bilo, da je sok zavrel. Vrgla ga bom v stran je dejala in odšla. Slabo minuto za tem pa se je pojavila pred vrati avtodoma skoraj neprepoznavna, ko je skušala pokrov na plastenki odvit, je pritisk v plastenki zamašek odnesel v zrak, vsebina pa je pljusknila po njej. No ja preoblačenje in pranje oblačil je trajalo kar nekaj časa.

Iz San Marina se je krenila proti jugu ob 09.15 uri. Prvi postanek je bil po dobrem kilometru na bencinski črpalki, razlog pa precej preprost. Diesel tukaj stane 1,589 evra za liter kar je precej manj kot drugod v Italiji in celo manj kot v Sloveniji, kjer ta čas za liter diesla plačujemo 1,683 evra za liter. San Marino ima pač nižje davke in zato tudi nižja cena pogonskih goriv.

Pot naju je vodila proti jugu v smeri Ancone in Pescara. Do Ancone je avtocesta lepo urejena, tripasovnica v eno smer in vožnja je bila dokaj elegantna. Nekoliko nižje, v smeri Pescara pa je stvar povsem drugačna. Cesta preide v dvopasovnico v eno smer, ovinki so ostri, kot na kakšni navadni cesti, hitrost je pogosto omejena na 90 km/h. To pa še ni vse. Voznika presenetijo številni tuneli in viadukti, ki spominjajo na cesto iz Genove v smeri Francije. Iz tunela na viadukt, pa v tunel in na viadukt in ponovi vajo. To kar pa še huje preseneti voznika je notranjost tunelov. Ti dobesedno razpadajo, voda povsod udara v jaške in na cestišče. Nikjer v Evropi tega do sedaj nismo videli, izjema je morda nekdanja cesta med Bologno in Firencami, ki je bila pred desetimi leti podobna tej, sedaj pa je seveda povsem

drugačna. Cesta v večjem delu pelje tik ob jadranski obali in obala je precej poseljena, kot da bi šlo za eno samo dolgo mesto.

Pri tehtanju kam naj greva v nadaljevanju je odločilo vreme. Odločila sva se, da se po 239 kilometrih ustaviva, saj je bilo južneje že deževje. Ustavila sva se v Eurcamping Roseto degli Abruzzi; (N:42°39'27" E:14°2'6") v kraju Roseto degli Abruzzi ob jadranski obali. Na Hrvaški strani bi bila to višina Makarske. Kamp je poln avtodomov in prikolic in je lahko rečemo precej nadstandarden v vseh pogledih. Cena 27 evrov na noč za avtodom in dve osebi. Precej lačna sva bila ob prihodu zato sta »padli« dve porciji kalamarov v restavraciji kampa po 12 evrov za porcijo.

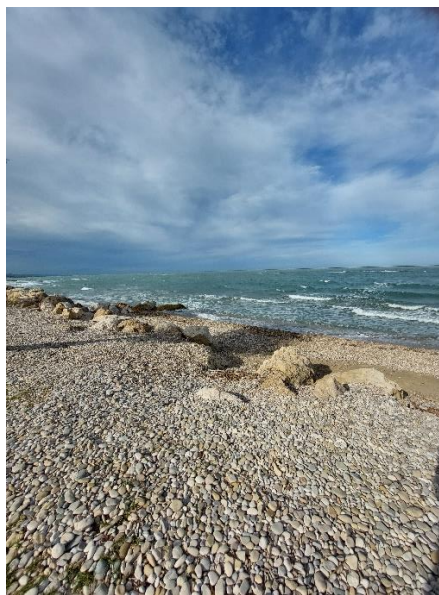

Na najinem avtodomu vedno in povsod vihra slovenska zastava.

Popoldan sva ob še lepem vremenu opravila nekaj kilometrski sprehod ob obali, kjer so nastale spodnje fotografije.

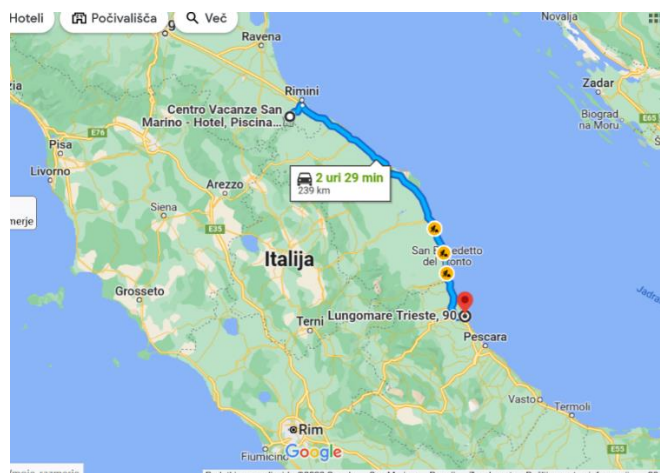

Montepagano 7km iz kampa.

Obala Roseto je Jadranska obala in ni tako lepa kot je hrvaška obala.

Danes sva prevozila 239 kilometrov, a vožnja ni trajala 2 ur in 39 minut ampak skoraj 4 ure seveda z vsemi postanki. Skupna povprečna poraba goriva se je iz 8,4 litra povečala na 8,6 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h.

Današnja pot.

Sva pa pred precejšnjo dilemo kako naprej. Naslednja dva dneva je namreč tu in še precej bolj proti jugu Italije, kamor potujeva, napovedano deževje. Potovanje bova prilagajala vremenu. Obstaja tudi možnost »zapore« v avtodomu do dva dni.

3. DAN

Res je, zgodila se je zadnja možnost, danes zaradi vremena ostaneva v tem kampu. Preko noči in dopoldan je še deževalo, za popoldan je napovedano le oblačno vreme brez dežja, jutri pa naj bi potovala proti jugu po še deževnem vremenu na cilju pa naju čaka že lepše vreme. Na ta način bova najmanj oškodovana pri ogledih zaradi dežja.

Vsak kamp je nekaj posebnega. Seveda sva jih videla že na stotine po Evropi in povsod te kaj presenetiti. V tem kampu so možna plačila le med 18.00 in 22.00 uro zvečer pred nameranim odhodom naslednjega dne. Presenečajo pa tri stvari. Prepovedano je napeljevanje vrvice za sušenje perila med drevesi ali med avtodomom in drevesom. V zameno pa lahko najamete stojalo za sušenje perila. To se v vsakem vetru seveda podere in ni jasno kako vse to deluje. Midva te »usluge« ne potrebujeva. Drugo kar preseneti je dejstvo, da v sanitarijah ni toaletnega papirja, tudi s seboj ga ne smete prinesiti, kar sicer težko kontrolirajo. Ima pa vsak WC tuš cev priključek, jasno je čemu je to namenjeno, namesto toaletnega papirja lahko uporabite vodo. No tudi te »usluge« ne potrebujeva, saj imava na srečo v avtodomu čisto »slovenski« WC in kopalnico, zato bova te stvari opravila po »slovensko« v avtodomu. Ko povprašaš domačine zakaj tako, dobiš precej enostaven odgovor, gladina morja je le kak meter ali dva pod nivojem kampa in zato imajo težave s prevelikimi količinami toaletnega papirja. Presenečenje je tudi mini trgovinica, kjer dobite osnovne stvari, ki jih potrebuje avtodomar in seveda vso lokalno pridelano in predelano sadje in zelenjavo, ter suhomesnate domače izdelke.

Popoldan se je vreme kar izboljšalo, celo sonce je posijalo in temperatura se je dvignila na 22 stopinj. Primerno za kolesarjenje. Najela sva kolesi (2,5 evra na uro za eno kolo) in odkolesarila v mesto Roseto. Mesto neverjetno spominja na Portorož, na eni strani hoteli na drugi strani obala s plažami in bifeji. Razlika je le v tem, da v pol ure nisva prikolesarila niti do koca »Portoroža«. Večina bifejev na obali je zaprta, kar za ta čas preseneča. Našla pa sva le enega, kjer sva se okrepčala.

Na izposojenem kolesu.

Neskončno dolga in enolična obala.

4. DAN

Okoli 9.00 ure sva nadaljevala pot proti jugu Italije. Najin končni cilj je bil avtokamp Lido Salpi (N:41°33'17" E:15°53'17"). Vmes pa sva načrtovala dva prava in resna ogleda znamenitosti. Prvi postanek je bil San Giovanni Rotondo (N:41°42'24" E:15°41'50"), drugi pa je bil Monte Sant Angelo (N:41°42'26" E:15°57'04"). Prvi del avtoceste proti jugu je bil precej podoben prejšnjemu, razpadajoči tuneli, omejitve hitrosti in ovinki, kot da ne bi šlo za avtocesto. V resnici si tega imena niti ne zasluži. Verjetno je bila zgrajena pred kakšnimi 50. leti, sedaj pa jo obnavljajo. Zato je ob cesti veliko zapor, preusmeritev prometa in omejitev hitrosti. Gre za avtocesto A14 imenovano Adriatica. Drugi del avtoceste pa je precej boljši, zlasti del južneje od Pescara.

Na cesti je veliko zapor in omejitev in precej malo delavcev. Ob poti sva opazila precej drugačne nasade vinogradov, kot jih poznamo pri nas. Značilna je zelo visoka vzgoja trte, tako da delujejo tako visoko kot pri nas brajde. Nekaj povsem drugega je južna Francija in severna Španija, kjer trto obrezujejo slabega pol metra nad zemljo in jo vzgojijo v grmiček. Prav tako sva ob poti opazovala zorana in prazna polja, ki so očitno pripravljena na novo sajenje kultur. Precej nenavadno je, da so zorane cele njive v precej hribovitih delih, kar se pri nas redko vidi. Prav tako je na zoranih njivah vidnega veliko kamenja, tako da ne veš koliko zemlje sploh tam je. Videla sva en sam popolnoma nov nasad na veliki njivi, šlo je verjetno za novo posajeno zelje ali cvetačo. Ta del Italije, vsaj kar se čistoče ob cestah tiče, nikakor ne sodi v EU. Ob cestah vidite ogromne količine smeti od plastike, do plastičnih platojev in plastičnih stolov in vsega drugega, celo čisto pravo vzmetnico sva videla. Skratka to ni Evropa kamor smo vsi želeli, naju bolj spominja na nekdanjo jugo in na kupe smeti ob cesti.

Najin prvi ogled turističnih znamenitosti je bil na vrsti, to je bil že omenjeni San Giovanni Rotondo. Izjemno lepo in veliko versko romarsko svetišče posvečeno patru Piju, ki je skrbel za reveže in ga je papež Janez Pavel II razglasil za svetnika. Precej je deževalo zato sva naredila hiter ogled in se vrnila v avtodom kjer sva si pripravila kosilo. Pot sva nadaljevala v smeri Monte Sant Angelo. Na izhodu iz mesta so naju pričakale prave male poplave, saj je voda v 10 ali 20 centimetrih kar drla po cestah. Pot sva nadaljevala do najinega vmesnega cilja Monte Sant Angelo. Mislila sva, da gre za samostan in grajsko trdnjavo, toda v resnici gre za zelo lepo in slikovito mesto, dobesedno vklesano v skale. Pred mestom je velik parkirni prostor, kjer sva parkirala avtodom. Parkirni mojster nama je naložil 10 evrov za 12 ur parkiranja. Začudila sva se zakaj toliko, če bova tam le eno uro, popustil je in ceno znižal na 5 evrov, toda brez računa, jasno je zakaj. Za 2 evra po osebi sva si nato ogleda grad z vsemi pritiklinami. Pot naju je vodila navzdol do vznožja hriba. Cesta pa je bila izjemno vijugasta, kot da bi vozil po nekakšnem vijaku. Moram reči, da sva nasedla nekaterim potopisom, ki so govorili o tem, da je cesta popolnoma

nemogoča. To ni res. Tako na poti do Monte Sant Angelo, kot tudi na poti v dolino je cesta res zelo vijugasta, podobna vijaku, a vendarle izjemno široka.

Kampe tukaj kaže rezervirati vnaprej po telefonu, saj je za naju neverjetno veliko kampov že zaprtih (konec Septembra). Tako sva tudi najin današnji kamp Lido Salpi (N:41°33'17" E:15°53'17") poklicala vnaprej in povedali so nama, da so odprti. Vse lepo in prav. Tako je tudi bilo. Toda kamp ni vreden tega imena. Od sanitarij, do restavracije, bifeja in še česa, je podobno kakšnemu jugo kampu iz leta 1980. Še sreča, da imava svoje sanitarije in kopalnico v avtodomu. Jutri pa naprej. Za zaključek pa še nekaj slik z današnje poti.

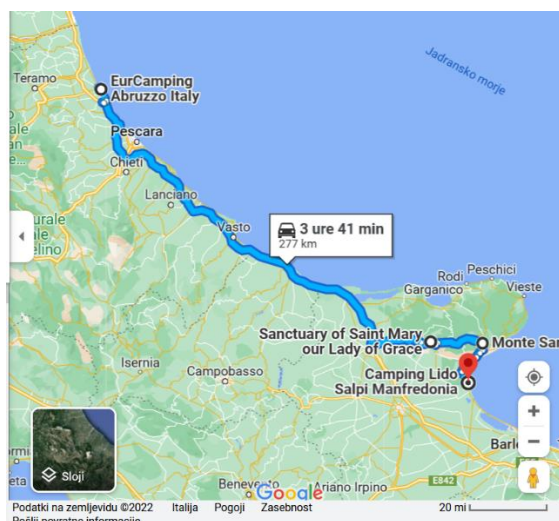
Svetišče Sveti Pij.

Značilne hiše Monte Sant Angelo.

Ovinki v dežju.

Današnja pot.

Danes sva prevozila 307 kilometrov, a vožnja ni trajala 4 ure in 15 minut ampak skoraj 8 ur seveda z vsemi postanki in ogledi. Skupna povprečna poraba goriva se je iz 8,6 litra povečala na 8,8 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h, upoštevajoč vzpon na dva hriba San Giovanni Rotondo in Monte Sant Angelo.

5. DAN

Zbudila sva se v lepo sončno jutro. Po zajtrku počasi pripraviva avtodom za nadaljevanje poti. V recepciji plačava 14 evrov in izprazniva odpadno vodo in WC kaseto. Odpraviva se proti kraju Barletta, kjer najprej obiščeva trgovino Lidl, prav takšno kot jo poznamo pri nas. Na poti sva opazila, da na poljih

rasteta mlad krompir in bučke, kar je za naše razmere nenavadno. Čistoča ob poti pa hudo slaba. Povsod vreče smeti in plastike, človek se vpraša kako so izpolnili kriterije za vstop v EU. Nato se ustaviva na brezplačnem parkirišču (N:41°19'14" E:16°17'24"). Parkirišče je skoraj prazno. Ogladala sva si trdnjavo Castello di Barletta, ki je obalna trdnjava v tem mestu.

Danes je tu sedež mestne knjižnice in muzeja. Sledil je ogled katedrale posvečene Sveti Mariji. Gre za zelo staro cerkev, ki pa je v notranjosti skoraj enaka kot v zunanosti. Skoraj nobenih slik ali fresk ali česa podobnega. Zunanost stare cerkve veliko bolj fascinira kot notranjost. Nadaljnjo pot sva prepustila Garminu, ki pa naju je zapeljal v slepo ulico. Nekako sva se znašla s krajevnimi oznakami, tako da sva pot lahko nadaljevala. Gorivo v najinem avtodomu se je spustilo pod polovico zato sva zavila na bencinsko črpalko. Gorivo je bilo po 1,719 evra za liter diesla, kar ja kar ugodna cena. Črpalka je bila seveda avtomatizirana brez zaposlenih, zato sva prosila domačina za pomoč. Za čuda znal je celo angleško. Dotočila sva za 50 evrov goriva.

Pot sva nadaljevala skozi mesto Andria. Ozke ulice, polne napačno parkiranih vozil, so predstavljale pravo moro, kako se prebiti skozi njih. Razen enega resnega problema z njihovim smetarskim vozilom pred nama, se je stvar iztekla kolikor toliko dobro. Najin cilj je bil Castel del Monte (parkirni prostor N:41.08354, E:16.27204). Udobno sva parkirala za 7 evrov in se z lokalnim avtobusom za en evro po osebi popeljala do omenjenega gradu. Na parkirišču je prijetna restavracija, kjer nudijo lokalne specialitete, najina želodca pa sta naju opominjala, da zavijeva v restavracijo kar sva tudi storila. Castel del Monte je grad na hribu iz 13. stoletja, zgradil ga je kralj Friderik II. Hohenstaufen, ki je deželo podedoval od svoje matere.

Pot sva nadaljevala mimo velikega mesta Bari do Alberobella, kjer sva se ustavila v prijetnem kampu Trulli (N:40°48'6" E:17°14'58"). Pot do kampa je bila precej enostavna, dvo ali tropasovnica v eno smer, ki ni bila avtocesta in je ni bilo potrebno plačati. Res pa je da je cesta ponekod hudo poškodovana in na trenutke je kazalo, da bi na najinem avtodomu lahko odletelo tudi kakšno kolo v kakšni hudo globoki udarni jami.

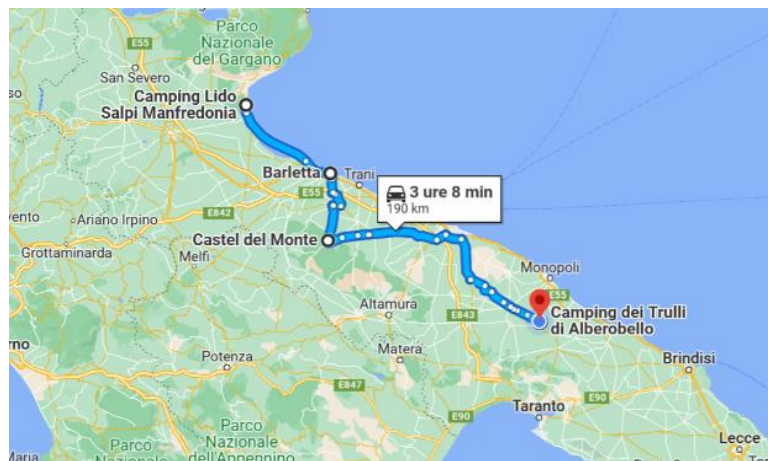
Kamp v katerem sva, je zelo soliden, ni ne mali ne prevelik, ima vse kar avtodomar potrebuje, zlasti hiter internet, pa solidne sanitarije in bazen, za katerega je receptor dejal da je uporaben, če je gost dovolj hraber (mrzla voda). Bova preizkusila jutri.

Trdnjava Barletto.

Castel del Monte.

Današnja pot.

Danes sva prevozila 190 kilometrov, a vožnja ni trajala 3 ure in 08 minut ampak skoraj 7 ur seveda z vsemi postanki in ogledi. Skupna povprečna poraba goriva je ostala na 8,8 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h, upoštevajoč dva današnja vzpona.

6. DAN

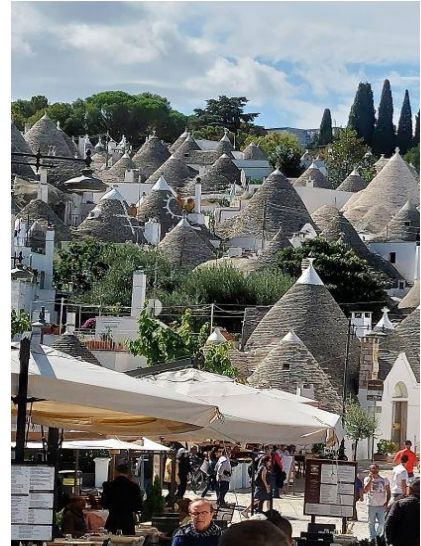
Po jutranjem ritualu sva se odločila, da si bova ogledala mesto. V recepciji sva se prijavila za prevoz, ki ga organizirajo do mesta in nazaj, cena 2eura po osebi. Mesto Alberobello je značilno po zgradbah imenovanih trullo. Trullo je tradicionalna suhozidna hiša sestavljena iz kamnov s stožčasto kamnito streho. Gradili so jih kot začasna poljska zatočišča in skladišča ali kot stalna bivališča predvsem majhni lastniki ali kmetijski delavci. Zlata doba trullov je bilo 19. stoletje, predvsem njegova zadnja desetletja, ki jih je zaznamoval razvoj vinogradništva. Obstaja več teorij o tem kako in zakaj so tovrstne zgradbe nastale. Ena izmed bolj priljubljenih teorij pravi, da so prebivalci Apulije zaradi visoke obdavčitve nepremičnin zgradili suhozidne konstrukcije, da bi jih lahko hitro razstavili, ko so bili na območju davčni inšpektorji.

Trulli v Alberobellu, izvirajo iz 18., 19. in 20. stoletja. Velika večina trullov ima eno sobo pod vsako stožčasto streho, z dodatnimi bivalnimi prostori v obokanih nišah. Otroci so spali v nišah, narejenih v steni z obešenimi zavesami, ki so jih ločevale od osrednje sobe. Večsobna trullo hiša ima veliko stožcev, od katerih vsak predstavlja ločen prostor.

V poznem 20. stoletju je bilo okrožje Monti v Alberobellu večinoma zapuščeno območje, ko je neki lokalni obrtnik začel odkupovati nekaj deset zapuščenih trullov, vanje je namestil moderne čajne kuhinje z namenom, da bi jih dal v najem kot mini apartmaje. Danes je celotno območje kot svetovna dediščina pod zaščito UNESCO. Slike povedo več kot sam opis.

Značilne trullo hiše

Predel Monti v Arbelobellu

Notranjost nekdanje hiše bogate družine Kuhinja, spalnica in WC.

Bazilika Sv. Kozma in Sv. Damijana.

Današnje kosilo.

7. DAN

Zbudila sva se v rahlo deževno jutro. Na hitro sva pospravila stvari v avtodom in plačala kamp. Za dve nočitvi sva plačala 52 evrov, kar vključuje tudi prevoz v mesto. Pot sva nadaljevala proti dolini in se ustavila na bencinski črpalki. Dotočila sva 43 litrov goriva po ceni 1,69 za liter, kar je za tukajšnje razmere solidna cena. V nadaljevanju sva se najprej ustavila v mestu Ostuni na naprej načrtovanem parkirišču (N:40°43'57" E:17°34'27"). Gre za soliden parkirni prostor, kjer pa je nama že na daleč mahal »parkir mojster«. Zapeljala sva do njega. Šlo je za starejšega suhega invalida, ki nama je vljudno pomagal pri parkiranju, nato pa povedal da parkirni prosto stane 10 evrov, da pa sva lahko tam cel dan. Računa ni izdal, ko sva ga povprašala po računu pa je dejal da ga od določene črte na parkirnem prostoru ne izdajajo.

Odšla sva v center mesta, ki je bil od tega prostora oddaljen le kakih 200 metrov. Gre za klasično mesto v teh krajih s katedralo in starim mestnim jedrom, kjer sva popila kavo. Mesto ima tudi mestni prevoz na katerem prevažajo turiste z malimi vespami s prikolico za nekaj ljudi. Povprašala sva za ceno, 15 evrov za 15 minut po osebi, ne hvala sva dejala in odšla.

Po vrnitvi na parkirni prostor sva opazila parkomate. Ker je vse v italijanščini, ki je ne znava, sva povprašala bližnjega taksista koliko stane ura parkiranja. Jasno je povedal, da je ura parkiranja 80 centov. To pomeni, da bi midva za dve uri plačala 1,60 evra, dejansko pa sva plačala 10 evrov. No najinega »park mojstra« seveda ni bilo nikjer več.

Pot sva nadaljevala v smeri mesta Lecce. Tudi tu sva načrtovala parkiranje v naprej. Pot naju je vodila do parkirišča ob pokopališču (N:40°21'33" E:18°10'00"), kjer pa parkirnega prostora nisva dobila, ker je bilo vse zasedeno. Le nekaj sto metrov stran sva našla novo parkirišče kjer sva opazila tudi avtodome (N:40°21'45" E:18°10'08"). Gre za parkirišče ob glavni avtobusni postaji, kjer sva s pomočjo domačinke uspela celo kupiti parkirni listek za 1,20 evra za dve uri parkiranja.

Pot sva peš nadaljevala v mesto, kakšna dva kilometra. Gre za zanimivo mesto, kjer sva si ogledala amfiteater, katedralo in osrednji trg Piazza S. Oronzo. Na tem trgu sva spila kavo, kjer naju je postregla svetlolasa natararica, ki je govorila celo angleško. Vprašala naju je od kod prihajava in seveda povedala, da je ona Poljakinja, ki je v te kraje zašla pred 20. leti.

Sledila je vožnja do trgovskega centra na obrobju mesta, kjer sva končno našla živilsko trgovino in napolnila najine zaloge. Pot pa sva po precej zapletenih cestah nadaljevala do kraja Santa Maria di Leuca. Mesto leži na skrajnem južnem delu pete italijanskega škornja (glej spodnjo sliko). Ustavila sva se v kampu Santa Maria di Leuca (N:39°49'29" E:18°22'07"). Prvotno sva načrtovala, da bova tu ostala dva dni, a očitno ne bo tako, saj brezplačnega interneta nimajo, za vsako računalniško napravo, ki jo želite povezati na internet pa vam zaračunajo pet evrov. Glede na najina dva telefona in dva prenosnika, bi to bilo kar 20 evrov na dan. Ne to ne bo šlo zato jutri obiščeva še center mesta in pot nadaljujeva.

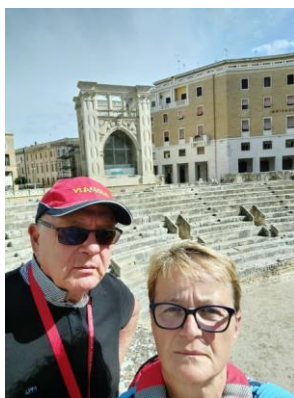
Ostuni-belo mesto.

Ostuni-trg Sv. Oroncija.

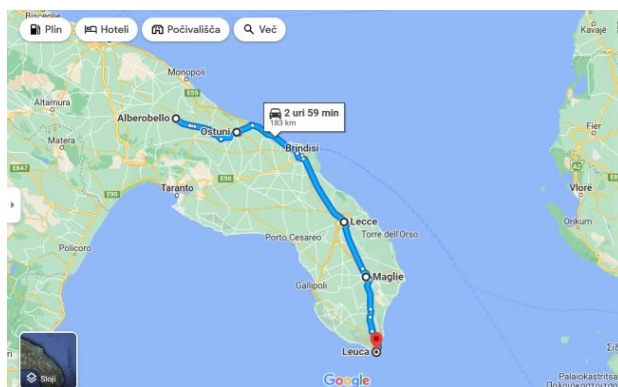
Lecce Rimski amfiteater na trgu s. Oronzo.

Lecce-isti trg z druge strani.

Lecce-pred katedralo.

Današnja pot.

Danes sva prevozila 183 kilometrov, a vožnja ni trajala 2 uri in 59 minut ampak skoraj 11 ur, seveda z vsemi postanki in ogledi. Skupna povprečna poraba goriva se je zmanjšala na 8,7 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h.

8. DAN

Zbudila sva se v toplo in sončno jutro, nama sedaj pač ni treba vstajati po volji budilke, kar je prednost upokojitve. Ob 09.00 sva s prevozom kampa odpotovala v center mesta Leuca. Izstopila sva na samem rtu, ki s svetilnikom in baziliko predstavlja najbolj južno točko pete italijanskega »škornja«. Gre za relativno velik trg z ogromnim svetilnikom in baziliko. Baziliko je že leta 1950 obiskal papež Pij XII, leta 1990 jo je papež Janez Pavel II razglasil za baziliko (če sva italijanski napis na njej prav razumela), leta 2008 pa jo je obiskal papež Benedikt XVI, ki so mu pred baziliko postavili tudi kip.

Pot naju je vodila po približno 200 kamnitih stopnicah navzdol v mesto. Ob večjem deževju iz platoja bazilike do vznožja teče cel slap, tokrat tega nisva videla, saj ni deževja. Sledil je sprehod okoli dva kilometra ob skoraj opusteli obali. Tu je sedaj več ali manj vse zaprto, tako da sva komaj našla odprt lokal za kavico. Obala je zelo neprijazna in oblikovana z ostrim kamenjem, zato v času turistične sezone očitno na železno konstrukcijo postavijo tako terase lokalov, kot tudi ploščadi za sončenje in kopanje. Na obali je vrsta vil, nekatere so hudo razkošne. Ni pa jasno ali gre za privatna bivališča ali pa gre za hotele, apartmaje ali kaj podobnega.

Ob 12.00 uri sva imela prevoz nazaj v kamp. Ob prihodu sva poravnala račun za eno nočitev (22 evrov), v kampu pa lahko ostanete do večera, kar drugod ni navada. Okoli 13.30 ure sva pospravila avtodom in ga napolnila s svežo vodo, izpraznila pa sva WC in odpadno vodo, ter pot nadaljevala v smeri Gallipoli, kjer sva se, po le 46 km vožnje, ustavila v kampu Torre Sabea (N:40°04'22" E:18°00'23"). Gre za precej soliden kamp, ki ponuja vse kar avtodomar potrebuje za 18 evrov. Tudi neomejeno internetno povezavo, ki pa vsaj danes ne deluje.

Svetišče in razgledna ploščad.

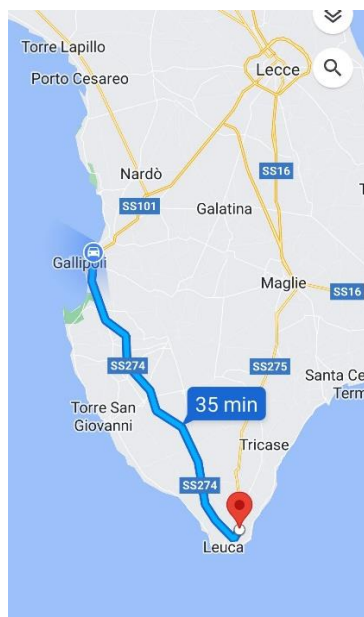
Svetilnik na samem rtu.

Leuca v ozadju.

Montažne plaže.

Današnja pot.

Danes sva prevozila le 46 kilometrov, vožnja je trajala 35 minut, postankov in ogledov tokrat ni bilo. Skupna povprečna poraba goriva je ostala na 8,7 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h.

9. DAN

Zbudila sva se v rahlo oblačno jutro, tudi nekaj deževnih kapelj je bilo. Po jutranji kavici in dobrem zajtrku sva v recepciji ponovno vprašala zakaj wi-fi ne deluje na najini parceli. Prijazna receptorka nama je ponudila, da zamenjava parcelo. In res sva poiskal takšno, kjer je signal odličen, ter prestavila najin avtodom.

Pripravila sva si lahko kosilo in se ob 13.00 uri pri recepciji prijavila za prevoz v mesto (povratna vozovnica stane 3 evre na osebo). Njihov prevoz je na voljo vsake dve uri. Odločila sva se, da bova imela dve uri dovolj za ogled starega mestnega jedra. In prav sva imela. Prehodila sva 3 km in si z lahkoto ogledala staro mestno jedro in v miru popila kavo in sok. Kot zanimivost kaže povedati, da je v starem mestnem jedru, na kakšnem kvadratnem kilometru, kar 15 cerkva, praktično na vsakih par korakov naletiš na drugo cerkev. Druga zanimivost, ki nama je padla v oči je to, da sva na mestni plaži opazila kopalce, v sosednji ulici pa trgovino z božičnimi okraski. Tudi to nekako ne gre skupaj, vsaj po naših kriterijih ne.

Grad – obalna trdnjava v mestu Gallipoli.

Na obzidju.

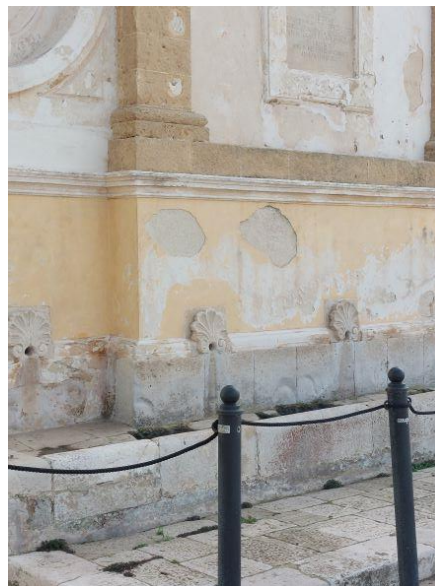
Kopalci na mestni plaži.

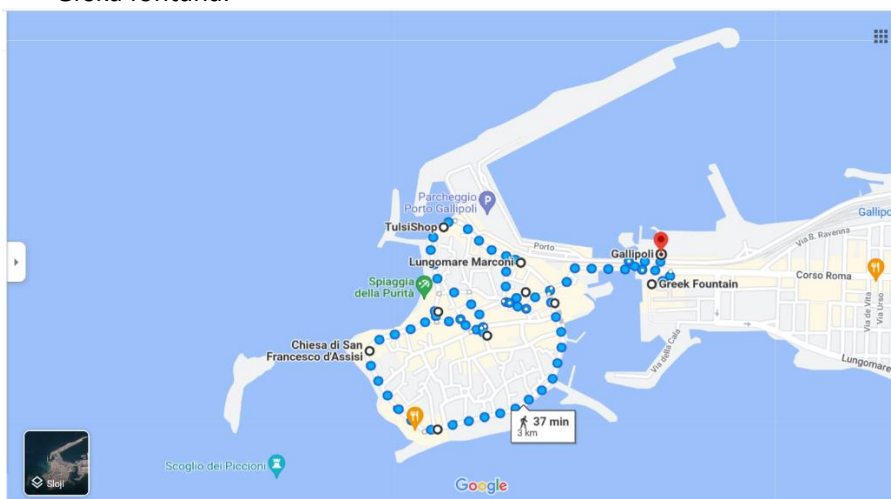
V sosednji ulici pa božični okraski.

Grška fontana.

Žal brez vode.

Peš po starem mestnem jedru kraja Gallipoli.

10. DAN

Kamp v Gallipoliju sva zapustila ob 9.30 uri. Cena kampa je bila 20 evrov na dan. Ustavila sva se le nekaj sto metrov nižje ob cesti in odšla v živilsko trgovino. Nakupila sva nekaj osnovnih artiklov potrebnih za življenje v avtodomu in odločiti sva se morala ali pot nadaljevati po dvopasovni cesti v eno smer ali po lokalnih cestah skozi več krajev. Primerjava kilometrov in potrebnega časa za pot, naju je usmerila na dvopasovnico v eni smeri skozi Lecce, Brindisi in Taranto v Matero.

Pokrajina ob poti je precej podobna že nekaj časa. Travnatih površin praktično ni nikjer, verjetno zaradi suše. Pod oljčnimi nasadi in vinogradi je podobno. Pri nas doma smo grozdje potrgali že sredi septembra, tukaj pa sva opazila veliko vinogradov, ki so bili pokriti z neko folijo, grozdje pa še ni bilo potrgano. Veliko je tudi preoranih njiv, ki so pripravljene za novo saditev. Več ali manj sadijo zelje, lubenice, melone in podobno. Smeti ob cestah so je tako ali tako že stalnica, vprašanje je le koliko jih je.

Pri kraju Taranto naju je garmin po dolgem času usmeril na avtocesto, ki sva jo po dobrih 17. kilometrih zapustila. Nadaljnja pot do Matere naju je vodila po neverjetno ozkih cestah, kar seveda nisva

pričakovala. Nastanila sva se na PZA (prostor za avtodome) Area Camper Matera (N:40°40'49" E:16°37'16"). Gre za precej urejen prostor za avtodome, ki pa ni poceni. Dnevno zahtevajo 25 evrov za avtodom, elektriko in dve osebi. Po drugi strani pa te zastonj kolikokrat želite peljejo v mesto in nazaj. Če to primerjava s predhodnim kampom, kjer so zahtevali 20 evrov na dan, a so dodatno zaračunavali tuširanje in prevoz v mesto in nazaj, potem sva na istem. Za dobrodošlico pa ti ob prijavi podarijo hlebček svežega kruha. Ta ima sicer zelo trdo skorjo, a je vendarle zelo dober.

Za kosilo sva si pripravila dobro gobovo juho iz dobrih slovenskih jurčkov. Nato pa sva se z njihovim prevozom, ki je brezplačen, odpravila v mesto Matera. Najin namen je bil, da si v dveh urah ogledava del mesta, jutri pa nadaljujema z ogledi nekoliko dlje. A glej ga zlomka, takoj ko sva od kombija, s katerim so naju pripeljali v mesto, sem opazil, da nimam mobilnega telefona. Toda to bi še nekako šlo, prekličesh številko, kupiš nov telefon in končana zgodba. A tokrat ni bilo tako, v etuiju telefona sem imel še 50 evrov, vozniško dovoljenje in bančno kartico, kar pa precej spremeni situacijo. Seveda sva takoj začela iskati taxi, ki pa ga ni in ni bilo nikjer, tudi domačini niso znali povedati, kako do taxi prevoza. Klicala in klicala sva kamp, saj je bilo jasno, da sem mobilni telefon izgubil na prostoru pred recepcijo ali v kombiju. Toda uspeha pri klicanju ni bilo. Na prostoru za taxi sva srečala dve ženski, ki sta bili sicer Nemki a sta govorili angleško. Njuna ideja, da gremo do prve info turistične točke se nama je zdela privlačna, saj sta tudi oni dve iskali taxi prevoz. No v lokalni info turistični pisarni je bil »zelo hiter mož«, ki je v slabe pol ure zavrtil kakšnih deset telefonskih števil in na koncu ugotovil, da ne dobi nobenega taxista.

Precej kritično je že bilo, saj bi mi kdo lahko v tem času do dobra izpraznil bančni račun. Obrnila sva se na neko žensko, ki je bila očitno snažilka na nekem javnem prireditvenem prostoru, ki pa ni znala angleško, a je poklicala svojo kolegico, ki pa je znala angleško. Tudi ona ni mogla doklicati nobenega taxista a sva ji povedala, da želiva v kamp ker sem izgubil mobilni telefon. Posredovala sva ji telefonsko številko kampa in v minuti ali dveh naju je pomirila, da me moj telefon čaka v kampu.

Brez ogleda mesta sva se odpravila na mesto, kjer naj bi naju pobral kombi iz kampa in voznik mi je izročil mobilni telefon. Na hitro sem pogledal vsebino in ugotovil, da je bilo v mobilnem telefonu vse. Sledila je seveda denarna nagrada vozniku, ki se je najprej branil, nato pa denarno nagrado le sprejel. Ogled mesta pa bo očitno počakal na jutrišnji dan.

Danes sva prevozila le 205 kilometrov, vožnja je trajala 2 uri in 38 minut, postankov in ogledov tokrat ni bilo. Skupna povprečna poraba goriva se je povečala na 8,8 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h.

Ženin pogled že 10 dni.

Kamping Matera – najin avtodom.

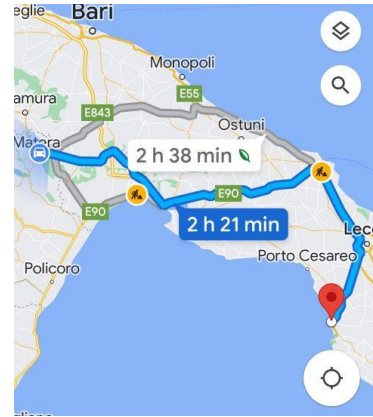
Štruca kruha, dobila sva jo za dobrodošlico.

Gobova juha iz domačih jurčkov v južni Italiji, kot doma.

Kljub vsem tegobam z izgubljenim mobilnim telefonom - pogled na Matero.

Današnja pot.

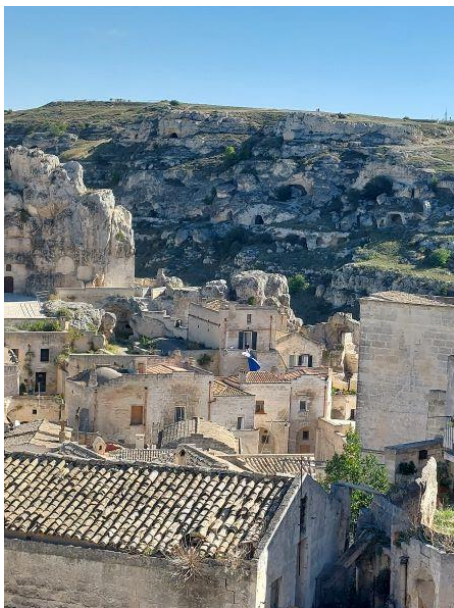
11. DAN

V kampu Area Camper Matera (N:40°40'49" E:16°37'16"), sva nameravala ostati dva dni. Toda po jutranji kavi sva načrte spremenila. Najprej si bova ogledala mesto Matera, za katerega vsi trdijo, da je nujno, da si ga ogledaš, nato bova na hitro nekaj pojedla in se odpravila kakšnih 70 kilometrov proti jugu, tako si bova naslednjo pot nekoliko skrajšala. Za kamp sva plačala 23 evrov že zjutraj tako, da sva lahko v času njihovega počitka odšla.

S kombijem, last kampa, sva tako nekaj po 10. uri pristala v centru mesta, ki ga pozna že od včeraj, toda najbolj znameniti del mesta naju je še čakal. Različni viri navajajo različne podatke, najpogosteje omenjan vir navaja podatek o tem, da so tukaj sledi človekovega življenja stare vsaj osem do deset stoletij pred našim štetjem ali pred Kristusom. Nekateri manj zanesljivi viri pa navajajo podatek, da so sledi človekovega bivanja v tem kraju še mnogo starejše, vsi pa so si enotni, da je stari del tega mesta eno najstarejših naselbin ne le na območju današnje Italije, ampak tudi v svetovnem merilu. Stari del mesta je nastajal ob kanjonu reke Gravine. Gre za strmi pobočji, kjer še danes lahko vidite ostanke naselbin. Takratni prebivalci so si bivališča vklesali v skale peščenjaka in tam bivali. Tudi kasneje so gradili podobno, ko je nekdo vklesal bivališče v skalo in postavil nad vhodom kamnito streho je ta služila drugemu za teraso, bivališče pa si je vklesal v skalo in tako naprej.

Mesto Matera je po drugi svetovni vojni veljalo za neke vrste črno piko Italije. Stari del mesta je postal znan po revščini, slabih sanitarnih pogojih, razširjenih boleznih in slabih delovnih pogojih. Leta 1952 so prebivalce, ki so živeli v omenjenih votlinah imenovanih »Sassi« preselili v sodobna stanovanja, njihova prejšnja bivališča ali »Sassiji«, pa so ostali zapuščeni vse do leta 1980. Takrat so oblasti začele vizijo, da bi to lahko bila znana zgodovinska turistična destinacija. Razvijati so začeli turizem s hoteli, manjšimi muzeji in restavracijami. Tudi danes masovno obnavljajo bivališča v turistične namene. Matera je danes eno najhitreje razvijajočih se turističnih mest.

Pot sva nadaljevala proti jugu, do mesta Policoro. Tu sva se nastanila na prostoru za avtodome - PZA (N:40°11'34" E:16°43'01"). Gre za izjemno dobro urejen in varen PZA, takega v Evropi redko srečaš. Je popolnoma čist in urejen, prostori so med seboj fizično ločeni in pokriti z nekakšno folijo, ki zadržuje sončne žarke. Imajo WC, tuš in vse kar avtodomar potrebuje. Popoldanski sprehod ob obali je pokazal še brezplačno parkirišče, kjer avtodomarji veselo prenočujejo na prostem brez elektrike in vode, ter sanitarij. Res je da tako prihranijo nekaj evrov, toda midva očitno ne sodiva v to kategorijo avtodomarjev, saj venomer bivala na urejenih bivališčih za avtodomarje, ki so običajno tudi ustrezno varovani.

Spredaj obnovljeni del naselja, zadaj pa ostanki stare naselbine.

Pogled na drugo stran kanjona reke Gravine.

Katedrala v Materi.

Ena izmed ulic in katedrala v ozadju.

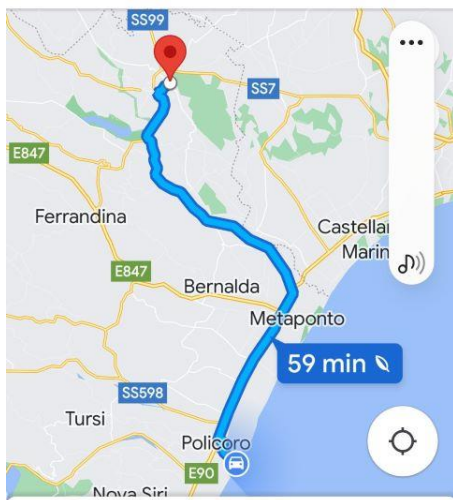

Taka je bila ulica v starem mestnem jedru še leta 1980.

Slika: Vir Wikipedija.

Prostor za avtodome - PZA v kraju Policoro je res lepo urejen.

Današnja pot.

Danes sva prevozila le 76 kilometrov, vožnja je trajala 59 minut, postankov in ogledov po poti tokrat ni bilo. Skupna povprečna poraba goriva se je povečala na 8,8 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h.

12. DAN

Po zajtrku in jutranji kavi sva se poslovila od starejše sosede Nemke, doma iz Berlina, ki sama potuje s kamperjem in ne uporablja GPS. Sama je povedala, da je »old school (stara šola)« in še vedno uporablja karte oziroma zemljevide.

Najin današnji cilj je 173 km južneje blizu kraja Crotone. Med potopisi sva našla opis, da je kamp, oziroma počivališče za avtodome prijeten in nudi vse kar potrebuješ, pa še cena je ugodna (10 evrov na dan). Gre za kamp »Area attezzata camper e caravan Gabella« (N:39°09'41" E:17°07'18"). Po nekaj kilometrih vožnje sva najprej napolnila gorivo na črpalki IP (cena 1,699/ l), nato pa sva se ustavila še v Lidlu in dopolnila najine zaloge hrane. Tako opremljena sva nadaljevala pot po obalni cesti ob Jonskem morju, ki je iz štiripasovnice prešla v navadno dvopasovnico, včasih precej ozko zaradi mostov, v posameznih krajih pa zaradi parkiranih avtomobilov, kar je tukaj povsem običajno. O odpadkih ob cesti nima smisla več pisati, ker je to očitno stalnica. Večji del dvopasovne ceste ima omejitve 50 ali 70 km/h, prav tako je prekinjena sredinska črta prava redkost. Polna sredinska črta pa domačinov prav nič ne ovira, da nebi prehitevali.

Ko sva se približevala cilju, sva naletela na precej nenavadno križišče oziroma odcep, tudi navigacija je bila zmedena, zato sva gladko zgrešila in morala na prvem odcepu zapustiti cesto, kjer pa naju je navigacija vodila po naseljih in ozkih cestah proti cilju. Bolj kot sva se približevala cilju bolj je bila cesta slaba in ozka. Prepričana sva bila, da bova naletela na katastrofalen kamp (vedela sva da stane 10 evrov na dan), vendar temu ni bilo tako. Ko sva zapeljala skozi vhod se je pred nama odprl pogled, na urejen prostor in kar oddahnila sva si. Lastnik seveda ni znal čisto nič drugega kot italijansko in za osnovno sporazumevanje smo uporabili googlov prevajalnik. Še dobro, da imamo pametne telefone in njihovo uporabnost. Pokazal nama je osnovne stvari (sanitarni blok, camper servis....) in kje je pot na obalo. Najprej sva si naredila pozno kosilo, nato pa je Irena odšla raziskovati obalo. Vrnila se je nekoliko razočarana, saj je obala ena sama mivka, kar njej ni po godu. Večer je minil v pisanju potopisa in iskanju možnosti kam in kako naprej. Ker ob obalni poti nisva našla nič posebnega se odločava, da bi najino načrtovano pot skrajšala in se odpravila na drugo stran ob Tirensko morje.

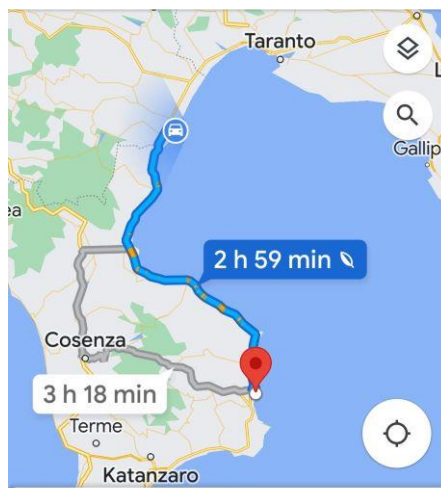
Testenine so nepogrešljive.

Mivka do koder seže pogled.

Školjka na obali.

2 h 59 min (173 km)

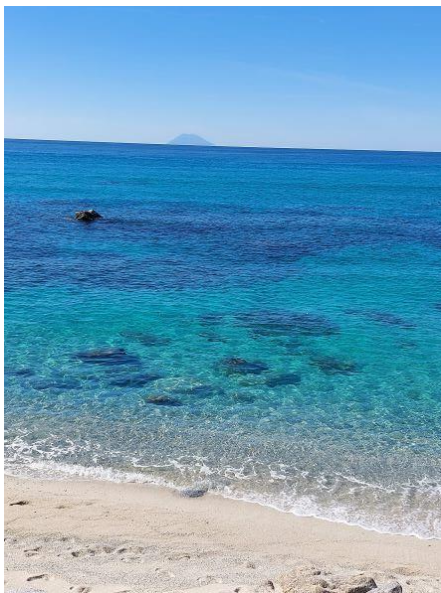
Današnja pot.

Danes sva prevozila 173 kilometrov, vožnja je trajala 4 ure, upoštevajoč nakupe in zgrešeno pot. Ogledov po poti ni bilo. Skupna povprečna poraba goriva se je zmanjšala na 8,6 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h.

13.DAN

Jutro se je začelo kot vsako jutro v avtodomu, zajtrk in kavica, nato pa plačilo kampa, ki je bil tokrat res poceni, le 10 evrov, in gremo na pot. Odločila sva se, da greva proti Tirenskemu morju do rta Capo Vaticano. Navigacija pravi, da morava prevoziti 173 km, za kar naj bi porabila 2 uri in 49 minut. Glede na lokalne ceste in vsemogoče udarne jame je bila vožnja daljša. Ko sva že skoraj prišla na cilj je navigacija zahtevala, da zavijeva desno na zelo ozko cesto, kar pa k sreči nisva naredila, seveda sva morala preveriti vnesene podatke v Garmin in sva ugotovila, da se je Irena pri vnosu podatkov koordinat zmotila in sva morala na novo vnesti koordinate.

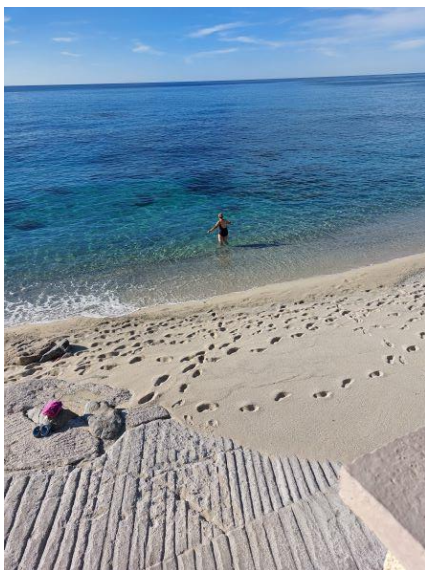
Končno sva prišla do odcepa za iskani kamp, tu pa se začne adrenalinska vožnja po ozki, strmi in vijugasti cesti proti obali kakšnih 800m. Samo, da kdo ne pripelje nasproti, sva si rekla. Slike na spletu prikazujejo kamp v katerem so avtodomi in zato sva bila prepričana, da bova tudi midva lahko parkirala. Kamp Vilago Costa Verde Camping (N:38.6384°; E:15.83408°) nudi resnično čudovit pogled na morje in Eolske otoke (Stromboli, Vulkano, Lipari, vidi pa se tudi Etna na Siciliji. Naravnost pred nama je Stromboli. Sledi priprava kosila in razgled po kampu. Plaža je le nekaj korakov od najinega avtodoma in morje kar vabi, zato se kopanju ne moreva upreti. Voda je prijetna, zunanja temperatura pa tudi. Sledilo je pol urno kopanje v morju.

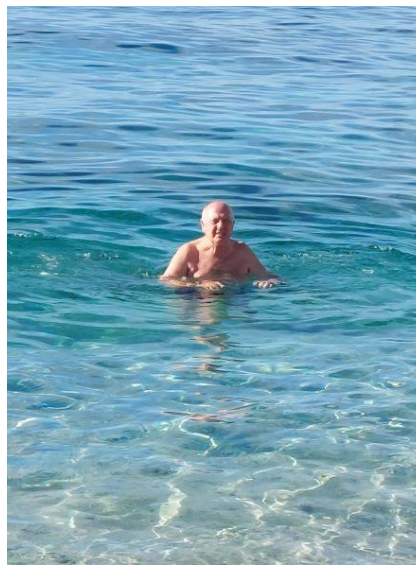
Tirensko morje in pogled na Stromboli.

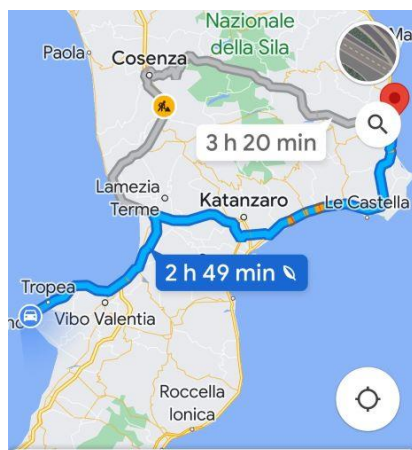
Pogled skozi vetrobransko steklo avtodoma.

Gremo v vodo.

Osvežujoča kopel, 05. 10. še nikoli.

2 h 49 min (173 km)

Današnja pot.

Danes sva prevozila 173 kilometrov, vožnja je trajala 3 ure in pol ure, upoštevajoč slabe lokalne ceste in zgrešeno pot. Ogledov po poti ni bilo. Skupna povprečna poraba goriva je ostala na 8,6 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h.

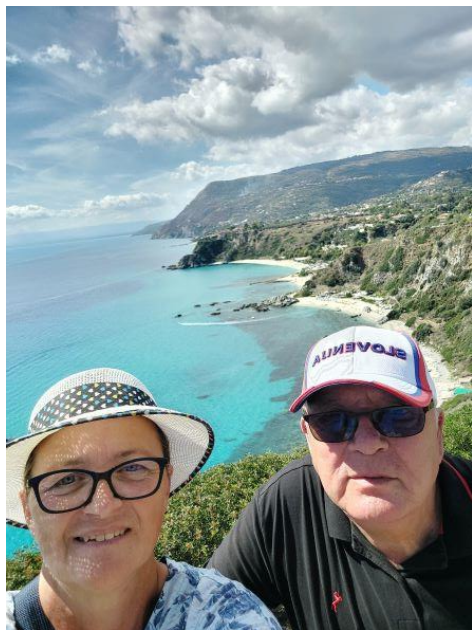
14.DAN

Današnji dan sva namenila počitku in kopanju v morju, konec koncev 6. 10. se še nisva kopala v morju. Po jutranjem zajtrku in drugih rutinskih opravilih, sva sklenila, da narediva mini peš pohod. Najboljša izbira je bil rt Capo Vaticano. Kot lahko vidite na spodnji sliki sva peš hodila kar nekaj nad 6 kilometrov v eno smer. Ne pozabite, da je tukaj sonce še vedno precej močno in da je zunanja temperatura okoli 25 stopinj tako, da sva se morala kar potruditi, glede na to, da kakšne posebne kondicije, razen sedenja na sedežu avtodoma ali pred njim niti nimava. Kakorkoli že, obisk omenjenega rta se nekako izplača, saj je iz njega čudovit razgled na okoliške plaže, hotele in na Eolske otoke pa tudi na Sicilijo, še posebej je viden tudi delujoči vulkan Etna. Med Eolskimi otoki je najbližji Stromboli, ki je vulkanski otok z delujočim vulkanom in nad njim je vedno viden dim, tudi iz kraja kjer sva trenutno. Pred 29 leti sva bila na sosednjem vulkanskem otoku Vulcano, res nepozabni spomini.

Po vrnitvi v kamp sva si pripravila kosilo, po dogem času, je bil to klasični slovenski kotlet s paradižnikovo solato. Sledilo pa je kopanje v morju. Voda je še vedno precej topla, kakšnih 24 stopinj

ima, zato s kopanjem nisva imela težav. Res pa je, da te domačini nekoliko čudno gledajo, saj jih proti večeru pogosto vidiš kar v bundah.

Vajena sva že, da Slovence srečaš kjerkoli pač si, srečala sva jih tudi sredi Avstralije ali pa na severu Norveške. Tudi tukaj ni nič drugače. Že včeraj sta v kamp »zašla« dva Slovenca, mož in žena doma iz Portoroža z avtodomom. Danes zvečer sva ju obiskala in moram reči, da smo imeli res prijeten klepet, ki se je kar zavlekel. Avtodomarji si pač imamo kaj povedati in se pogovarjati o dogodivščinah, ki jih doživljamo na poti. Jutri, ko oboji odhajamo vsak v svojo smer, pa bo jutranja kavica pri nama.

Capo Vaticano razgledna ploščad.

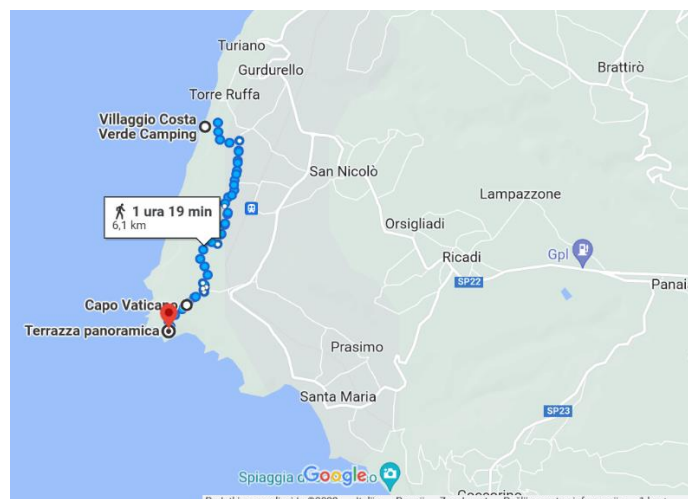
Capo Vaticano pogled na plažo.

Capo Vaticano - počitek na razgledni točki.

Pogled na Etno – delujoči vulkan na Siciliji.

Današnja peš pot.

15.DAN

Kamp Vilago Costa Verde Camping (N:38.6384°; E:15.83408°) sva zjutraj zapustila, cena 26 evrov na noč za avtodom in dve osebi. Dostop do kampa je izjemno strm, spuščaš se proti obali, cesta pa je ozka, toda stvar ni tako huda. Lastnik kampa vse po vrsti nadzira s kamerami in ko se spustiš do kampa ali pa iz njega odideš, promet regulira s pomočjo kamer in vožnja po zelo ovinkasti cesti je čisto v redu tako v kamp kot tudi iz njega. Sanitarije kampa so vedno čiste tako da ni težav, čisto vodo tudi lahko natočiš, sprazniš lahko tudi stranišče, toda odpadne vode ne moreš izprazniti. Oprema kampa pa je zelo stara, mene je spominjala na čase izpred druge svetovne vojne, toda vse odtehta pogled na morje in Eolske otoke in seveda kopanje v morju.

Pred odhodom sva na kavo povabila najina avtodomarska prijatelja iz Portoroža, točneje iz Lucije. Kavica se je kar zavlekla, saj si imamo avtodomarji marsikaj povedati. Za slovo smo naredili nekaj posnetkov in že sva odhitela proti severu onadva pa proti jugu. Prijetna sogovornika, upam da se še kdaj srečamo, zato smo si izmenjali tudi kontakte.

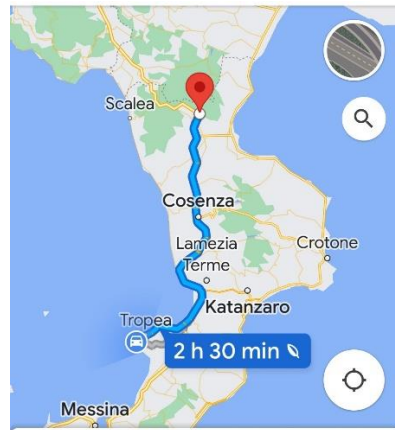
Pot naju je vodila torej proti severu. Načrtovala sva okoli 190 kilometrov, od tega je bilo po navadnih cestah skozi vasi in mesta kakšnih 50 kilometrov, ostalo pa je bila brezplačna avtocesta. Tudi prav je, da je brezplačna, saj je kakšna slaba tretjina avtoceste praktično eno samo gradbišče in voziš po enem voznem pasu, tam nekje na sredini pa je serija tunelov, cesta pa je izjemno vijugasta.

Končno sva prispela v kraj Frascineto, v kamp Area di sosta Vorea (N:39.838330°; E:16.262720°). Garmin ima svojo logiko, ki ni vedno najbolj logična. Zapeljal naju je skozi najožji del mesta, da sva komaj prevozila ozke ulice, na koncu pa obupala in krenila iz mesta. No po tem pa je Garmin kar naenkrat ugotovil, da do kampa obstaja še ena cesta, ki je sicer ozka a povsem v redu, za dovoz do kampa.

Kamp je v lasti mlajšega moškega, starega 30 do 35 let, ki odlično govori angleško. Vstop v kamp je problematičen, ker moraš lastnika doklicati na telefon, nato pa ni več težav. Kamp ima vse kar potrebujejo avtodomarji, vidno pa je, da se lastnik zelo trudi za udobje gostov, čeprav večkrat poudarja, da dela po 16 ur na dan. Jutri pa v smeri Paestuma.

Avtodomarska prijatelja.

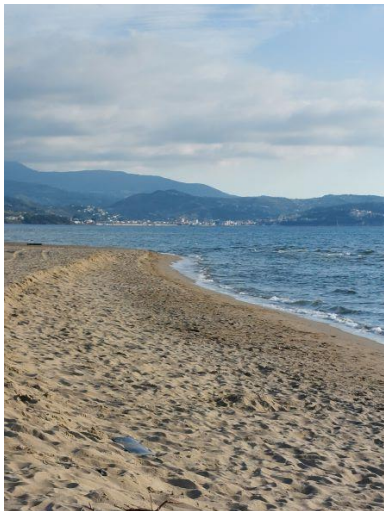
2 h 30 min (191 km)

Današnja pot.

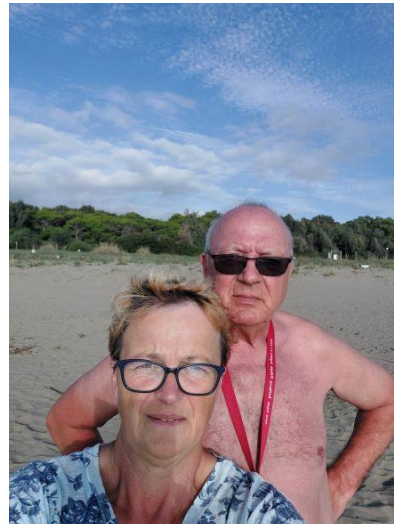
Danes sva prevozila 191 kilometrov, vožnja naj bi trajala 2 uri in 30 minut, a je s postankom za kavo trajala okoli 3 ure, upoštevajoč slabe lokalne ceste in zgrešeno pot po mestu. Ogledov po poti ni bilo. Skupna povprečna poraba goriva se je povečala na 8,7 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h po avtocesti, sicer pa seveda manj.

16.DAN

Noč je bila malce bolj hladna, saj sva bila v hribovitem predelu ob robu nacionalnega parka Pollino. Po jutranjem ritualu, plačilu kampa (25 evrov) in obveznem praznjenju avtodoma sva se odpravila v bližnji Lidl, da napolniva zaloge hrane. Okoli 10.00 ure sva krenila proti kraju Paestum, ki je bil večje grško mesto na obali Tirskega morja. Namerava si ogledati arheološki park v katerem so starogrški templji. Pred nama je 190 km vožnje, večji del po avtocesti, ki ni plačljiva. Med vožnjo opazujeva pokrajino in ugotavljava, da so večja naselja na hribu. Avtocesta je speljana med hribi in ima veliko tunelov. Vožnja poteka mirno, saj za razliko od prejšnjih dni, na tej cesti ni udarnih jam. Kazalec za gorivo se je že krepko premaknil proti rdeči črti, zato sva se odločila, da bova kljub temu, da sva na avtocesti dotočila vsaj nekaj goriva. Zavila sva na prvo črpalko, kjer je cena diesla 2,29 evra za liter. To se nama je zdelo odločno preveč, zato dva nadaljevala do naslednje črpalke, kjer je bilo gorivo za spoznanje cenejše in sicer 1,94 evra za liter. Natočila sva 10 litrov in odpeljala naprej. Najin cilj Camping Wild Paestum (N:40°24'40" E:14°59'37") sva dosegla po približno 3 urah in pol. Kamp je soliden in ima vse kar avtodomar potrebuje, tudi 16A varovalke za elektriko, kar je v Italiji redkost. Cena je 15 evrov na dan. Odločila sva se, da bova danes bolj počivala, malo načrtovala pot naprej in jutri odšla na ogled arheološkega parka, ter nato naprej proti Rimu. Seveda sva morala zaviti tudi na obalo, ki je kot vse do sedaj, mivkasta, kar Ireni ni preveč ljubo. Na poti na obalo sva zagledala tudi bunkerje iz druge svetovne vojne in ugotovila, da so se leta 1943 tam izkrcali ameriški vojaki.

Povsod mivka.

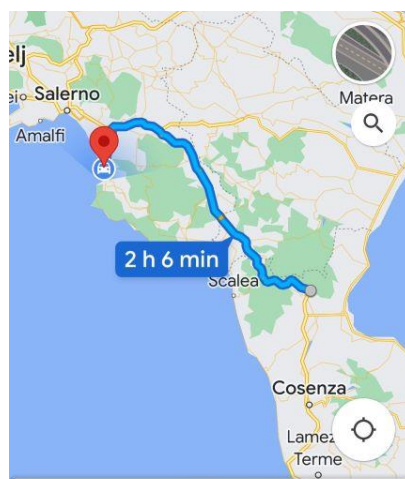
Na plaži v kraju Paestum.

Bunker iz druge svetovne vojne.

Spomin na vojno.

2 h 6 min (190 km)

po cesti A2/E45

Današnja pot.

Danes sva prevozila 190 kilometrov, vožnja naj bi trajala 2 uri in 6 minut, a je s postankom za kavo in točenjem goriva trajala okoli 3 ure in pol. Ogledov na poti ni bilo. Skupna povprečna poraba goriva se je zmanjšala na 8,6 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h po avtocesti, po lokalnih cestah pa seveda manj.

17. DAN

Kamp (cena 15 evrov- samo gotovina) sva zapustila okoli 9.00 ure in se napotila na ogled arheološkega parka v kraju Paestum. Avtodomarji lahko parkirajo praktično na vhodu v park (N:40°25'28" E:15°00'22"). Vstopnina v park in v muzej skupaj znaša 12 evrov po osebi. Nekaj podatkov o arheološkem parku. Paestum je bilo večje starogrško mesto na obali Tirenskega morja. Razvaline segajo približno 600 do 450 pred našim štetjem. Ima tri dobro ohranjene grške templje posvečene Heri, Ateni in Neptunu. Mesto je obsegalo 120 hektarjev, kar je za tisti čas več kot ogromno, danes pa je izkopanih in vidnih okoli 25 hektarjev. Danes lahko vidimo ostanke hiš takratnih prebivalcev, trgovsko ulico, kjer so prodajali meso, zelenjavo in druga živila, vidimo lahko tudi mestno kopališče, pa seveda amfiteater, ker so imeli gladiatorske borbe in nenazadnje tudi prostor, kjer so imeli neke vrste posvete, kjer so reševali vsakodnevne probleme. Več lahko vidite v slikah spodaj.

Pot sva nadaljevala v smeri avtoceste proti Rimu. Ta teden so očitno podražili tudi gorivo, kajti diesel težko dobite pod 1.80 evra, midva sva natočila do vrha za 1,77 evra za liter diesla. Pred nama je bilo 320 kilometrov poti, zavestno pa sva se odločila za to, da ne obiščeva Amalfiske obale, Pompejev, Neaplja in Rima. Razlog je relativno preprost, vse te lokacije sva že videla, Rim celo trikrat.

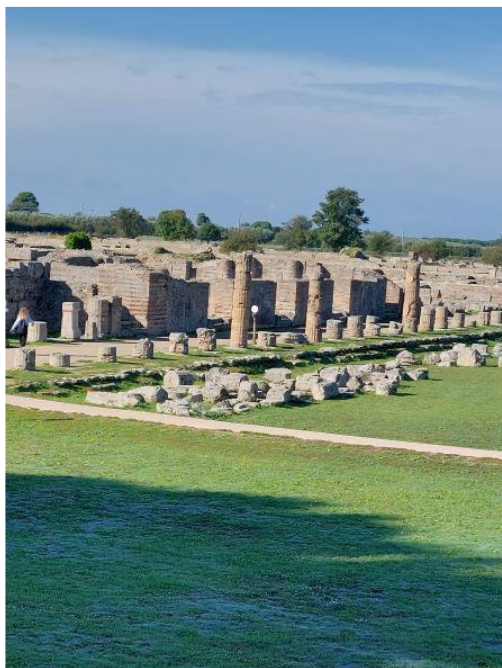
Za kamp »Seven hills camping & village« (N:41°59'51" E:12°25'25") kakšnih 40 kilometrov severno od Rima sva se odločila, ker gre za kamping, ki je odprt celo leto, oglašujejo pa tudi trgovine in restavracije, ter bazene v kampu, ki stane 22 evrov na noč za avtodom in dve osebi. Dostop do kampa je zelo zahteven in garmin nama ni kaj dosti pomagal, prej naju je hotel zapeljati v kako slepo ulico, zato sva se držala starega vojaškega načela »kartu čitaj i seljaka pitaj« (beri karto in vprašaj domačina). Končno sva prispela v kamp, ki pa vse to kar oglašujejo tudi ima, problem je le v tem, da je vse zaprto, sanitarije so zelo stare in slabo vzdrževane, še največji problem pa je to, da sva edina avtodomarja v kapu na parcelah ki bolj ustrezajo fičotu in šotoru, kot avtodomu. No za prespati bo, važno je da deluje sanitarni voz, kjer bova lahko izpraznila umazano vodo, kemični WC in natočila svežo vodo.

Paestum arheološki park.

Atenin tempelj.

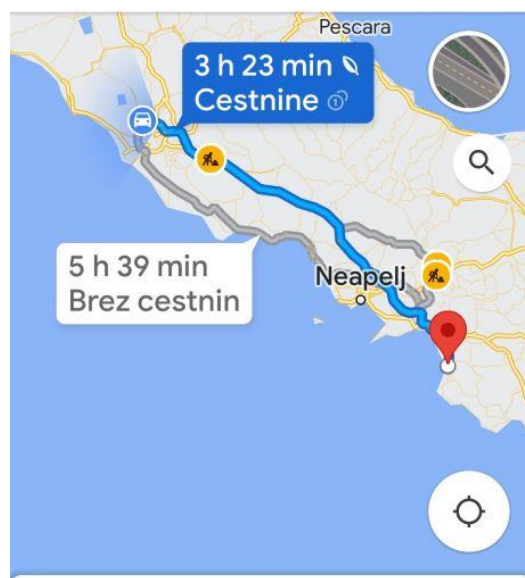
Trgovska ulica.

Starodavna tlakovana ulica.

Kopališče.

3 h 23 min (320 km)

Današnja pot.

Danes sva prevozila 320 kilometrov, vožnja naj bi trajala 3 uri in 23 minut, a je s postanki za kavo, hrano in točenjem goriva trajala okoli 5. ur in 30 minut. Skupna povprečna poraba goriva je ostala na 8,6 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h po avtocesti, po lokalnih cestah pa seveda manj.

18. DAN

Dan se je začel nekoliko nenavadno. V kampu sva bila edina avtodomarja in kar malo strah naju je bilo, kako bova prebila to noč. Nikoli ne veš kaj se ti lahko zgodi. Nekaj po 6. uri zjutraj sva zaslišala neko ropotanje v neposredni bližini avtodoma. V takih situacijah se v meni pač zbudi »policist« in preveriti moram za kaj gre. Temeljiti pregled okolice ni pokazal prav nič, a zaspati nisva več mogla. Zato sva počasi pospravila postelji in si pričela pripravljati zajtrk. Takrat pa je precej močno zaropotalo v motorju

avtodoma. Aha, zdaj pa bom presenetil vlomilce, sem si mislil. Toda na moje razočaranje je izpod motorja avtodoma švignila črna mačka. Kaj to pomeni ne vem, res pa je, da je naju je obiskala še enkrat v motorju avtodoma, kaj ji je bilo tam všeč, nikoli ne bomo vedeli. Ker sva kamp plačala že včeraj sva se relativno kmalu odpravila na pot. Najin cilj so bile Terme Saturnia (N:42°39'22" E:11°30'12"). Iz okolice Rima naju je pot vodila po skrajni zunanji obvoznici, ki je sicer avtocesta, a je bil promet zaradi jutranje konice precej gost. Pri Italijanih, vsaj tukaj, pa nikoli ne veš, kdaj te bo kdo prehiteval po desni, kdaj ti bo kdo močno trobil ali te prehiteval v škarje računajoč, da boš že zavrl. Vsega tega sva že navajena. Glede na to, da vozim jaz, je nepogrešljiv navigator seveda garmin, še bolj pa Irena, ki poleg tega, kar ponuja garmin, uporablja še zdrav razum in krajevne oznake. Garmin pa vidi najkrajšo pot, ni pa nujno, da je ta za avtodom širine 2,30 metra in višine malo manj kot tri metre, tudi prevozna. Pot naju je najprej vodila kakšnih 100 in nekaj kilometrov po klasični avtocesti, ki ima tri plačilne točke, prvič sva plačala 1,20 evra, drugič 2,40 evra, tretjič pa 0,90 evra. Že včeraj sva se spomnila na »drajv« v slovenščini vožnja. Za tiste, ki ne veste kaj je to, naj povem, da gre za aplikacijo zavarovalnice Triglav, ki od tebe zahteva, da v enem mesecu po pravilih voziš 400 kilometrov in ti prizna dva odstotka popusta pri zavarovanju vozila, v enem letu pa si tako nabereš kar 25 odstotkov popusta pri zavarovanju vozila. Seveda sva aplikacijo vklopila že včeraj in voziva po vseh pravilih.

Po kakšnih 100 km je garmin zahteval zavoj v desno, ubogala sva ga. Toda pred nami je bilo še več kot 50 km vožnje po ozki dvopasovnici, ki je na več mestih povsem uničena, zato več kot 50 km na uro niti ne omogoča. Res pa je, da na tej cesti praktično ni nobenega prometa, zato je vožnja izjemno počasna a povsem znosna.

Tik pred kampom sva se ustavila še na črpalki IP (karkoli že to pomeni) in natočila gorivo po ceni 1,76 evra za liter diesla, natočeno gorivo pa zadošča do doma ali najmanj do slovenske meje. Končno sva prispela v kamp Terme Saturnia (N:42°39'22" E:11°30'12"). Dejansko gre za prostor za avtodome (PZA), ki pa ima kapaciteto vsaj 300 avtodomov. Ko vstopiš dobiš kartico, ko odhajaš pa plačaš, cena za dve osebi z avtodomom in elektriko je 19 evrov. Kako bo s sanitarijami ni čisto jasno, saj je tukaj sedaj nad 200 avtodomov in imajo le tri moška in tri ženska stranišča pa seveda po tri tople tuše. Prostor je impozantno velik in se počutiš varnega, čeprav je neorganiziran, eni imajo zunaj šotore, drugi tende, tretji stole in mize, četrti, kot midva, pa nič, saj je nekako pravilo, da je PZA le prostor za prespati na katerem zavzameš čim manj prostora. Popoldan je sicer deževalo, zato je kazalo, da si Term Saturnia ne bova ogledala, vsaj danes ne.

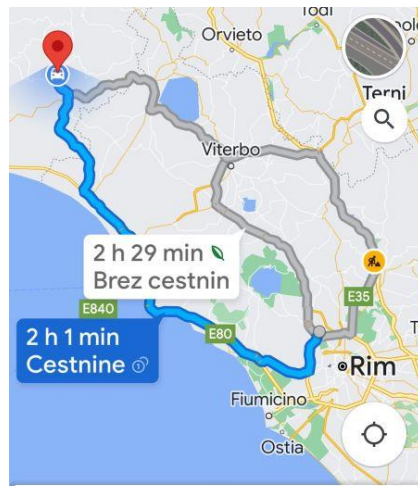
Toda zjasnilo se je in šla sva raziskovati ta nenavaden naravni pojav. Terme Saturnia so sicer velik kompleks s termalno vodo, kjer avtodomarji sodeč po znaku na vhodu s ceste, niso zaželeni. Je pa uradno 800 metrov stran (dejansko je nekaj dlje) odprt naravni kompleks, Cascade del Mulino, s termalno vodo, ki ima vonj po žveplu in uradno 37 stopinj. Gre za nekakšne naravne bazene za kopanje kjer se topla voda pretaka iz enega v drugega. Seveda je bilo treba to znamenitost preizkusiti, kar sva tudi storila.

Naravni bazeni.

Termalno vodo je bilo potrebno poskusiti.

2 h 1 min (154 km)

Današnja pot.

Danes sva prevozila 154 kilometrov, vožnja naj bi trajala 2 uri in eno minuto, a je s postanki za kavo, hrano in točenjem goriva trajala okoli 3 ure in 30 minut. Skupna povprečna poraba goriva je ostala na 8,6 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h po avtocesti, po lokalnih cestah pa seveda manj.

19.DAN

Kamp Terme Saturnia (N:42°39'22" E:11°30'12"), sva ob plačilu 20 evrov zapustila okoli 09.00 ure. Pred nama je bilo nekaj nad 200 kilometrov, cilj pa v novem kapu v Firencah. Že včeraj sva skušala kar najbolje načrtovati pot in se izogniti novemu kampu v Firencah, ki stane kar 46 evrov na noč za avtodom in dve osebi, nenazadnje sva v Firencah bila že leta 2011 in 2017. Toda nikjer v okolici nisva našla kolikor toliko normalnega kampa, zato sva si rekla, pa naj bo ta cena bova vsaj v dobro urejenem kampu z vso opremo za avtodomarje, toda to se ni zgodilo, o tem nekoliko kasneje.

Najprej sva po vaških cestah, ki so tukaj zelo ozke in vodijo skozi vasi z ozkimi ulicami morala prepeljati do mesta Grosseto, kjer je več trgovin z živili, ker sva precej na koncu z zalogami. Lokalne ceste so res ozke in slabe, edina razlika z jugom Italije je ta, da tukaj ni več zaslediti kupov smeti ob cesti. V Grossetu je bila najin cilj trgovina Carrefour. Gre sicer za francosko verigo trgovin, kjer sva predvidevala, da bova dobila odlične jetrne paštete francoskega izvora. Trgovino sva našla, jetrnih paštet pa ne. Sva pa dopolnila vse zaloge, kar sva pač potrebovala.

Sledilo je nekaj nad 145 kilometrov vožnje do Firenc. Na tem odseku ceste srečate vse, od avtoceste, do dvopasovnice brez odstavnega pasu, do klasične dvosmerne ceste z enim pasom, do številnih zapor zaradi obnavljanja ali gradnje ceste. Pot naju je vodila okoli res lepega mesta Siena, toda tukaj sva že bila, zato sva mesto obvozila. Tik pred Firencami, pa sva cesto zgrešila in seveda morala po nekaj kilometrih obrniti in se vrniti proti Firencam, Tik pred mestom se začne kratka avtocesta, za katero sva plačala 50 centov in nekaj kilometrov za tem prispela v kamp »Hu Firenze Camping in town« (N:43°45'56" E:11°18'55"). Seveda sva se glede na ceno veselila razkošnega kampa, a sva bila kmalu razočarana. Parcela, ki so jo nama dodelili (druge niso nič večje) ne omogoča parkiranja avtodoma dolgega sedem metrov, zato sva morala parkirati nekako po diagonali parcele. Internet ne deluje, sanitarije so povsem povprečne in kamp nikakor ne odtehta cene 46 evrov na noč za dve osebi in avtodom, res pa je, da je sedaj edini.

Popoldan sva izkoristila njihov minibus za tri evre po osebi in obiskala Firenze. Tu sva bila že dvakrat, zato kaj dosti obisku mesta nisva posvečala, ogledala sva si le večje znamenitosti, zlasti znameniti most »Ponte Vecchio«, kjer so značilne prodajalne z zlatimi izdelki. V avtodomu sva si nato pripravila večerjo izključno iz lokalnih dobrot.

Ponte Vecchio, znameniti most v Firencah, kjer so še danes prodajalne zlatih izdelkov.

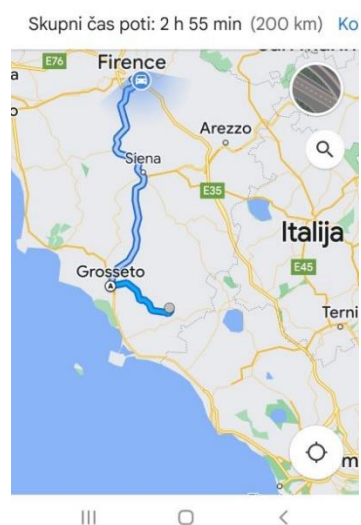
Na tem mestu sva že bila.

V ozadju Ponte Vecchio.

Večerja v avtodomu - izključno lokalne dobrote.

Današnja pot.

Danes sva prevozila 200 kilometrov, vožnja naj bi trajala 2 uri in 55 minut, a je s postanki za kavo, nabavo hrane in slabih lokalnih cest, trajala okoli 6 ur. Skupna povprečna poraba goriva je ostala na 8,6 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h po avtocesti, po lokalnih cestah pa seveda manj.

20. DAN

Kamp »Hu Firenze Camping in town« (N:43°45'56" E:11°18'55") v Firencah sva zapustila razočarana. Kot že rečeno cena 46 evrov za dve osebi in avtodom na premajhen prostoru za povprečen manj kot sedem metrov dolg avtodom, pač ne odraža tega kar kamp ponuja. Prvotno sva nameravala tu ostati dva dni, tako pa bo en dan čisto dovolj.

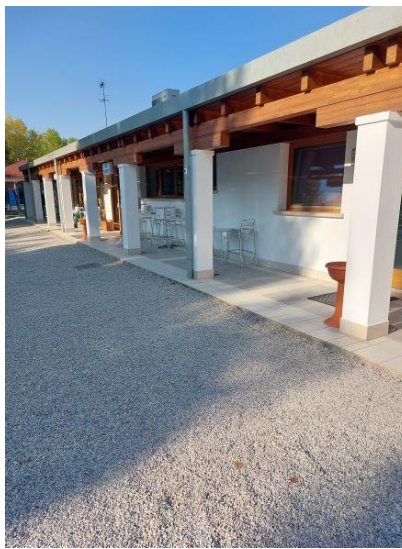
Pred nama je bilo nekaj nad 260 kilometrov vožnje po avtocesti, toda že priti iz kampa do avtoceste je včasih težava. Tokrat težav ni bilo in po nekaj kilometrih sva že bila na avtocesti za Bologno in nato do Benetk. To cesto pozna že iz leta 2011, ko sva prvič potovala v Firence. Takrat je bila kar v precej obupnem stanju, tako razpadajočih tunelov nisva videla še nikjer, toda gradili so novo, tu in tam vzporedno avtocesto, kar je obetalo. Ko sva isto avtocesto prevozila prav tako v smeri Firenc leta 2017, je že bila moderna in dobro urejena avtocesta, le nekaj kilometrov pred Firencami dela še niso bila končana, tako da smo ta del avtoceste takrat prevozili še po stari avtocesti.

Glede na to, da je od takrat minilo pet let, je bilo pričakovati, da bo avtocesta Bologna Firenze sedaj v celoti nova ali obnovljena. Saj tudi je. Težava je v tem, da je kakšnih 20 kilometrov iz Firenc v smeri Bologne kašipot, levo Bologna, desno Bologna, številke ceste nisva niti dobro videla, a po spominu sodeč so enake, le da v levi smeri piše »panoramica«. Odločiti se je bilo treba v nekaj sekundah in oba sva soglašala, da greva po levi. Kaj kmalu sva ugotovila, da sva na cesti praktično sama in za trenutek sva pomislila, da voziva v napačni smeri, toda temu ni bilo tako. Desna smer pred razcepom za »dve« Bologni je bila očitno nova avtocesta, leva smer »panoramica« pa je bila stara avtocesta z razpadajočimi tuneli, ostrimi ovinki in neprestanimi ovirami zaradi obnovitvenih del. Toda poti nazaj žal ni bilo. Tik pred Bologno se cesti združita v eno. V Bologni moraš biti kar pazljiv voznik, da dobro spremljaš cestne oznake, kajti zaideš lahko iz avtoceste na vzporedne ceste ali celo proti Milanu. No nič od tega se ni zgodilo »zvozila sva« pravilno in pot nadaljevala mimo Padove proti Benetkam. A ni bilo čisto tako. Garmin naju je v okolici Padove usmeril iz avtoceste in zaupala sva mu. Garmin vse ve. Toda kaj kmalu sva ugotovila, da morava ponovno na avtocesto za Benetke, kar je najini potovanje podražilo za nekaj dodatnih evrov za avtocesto.

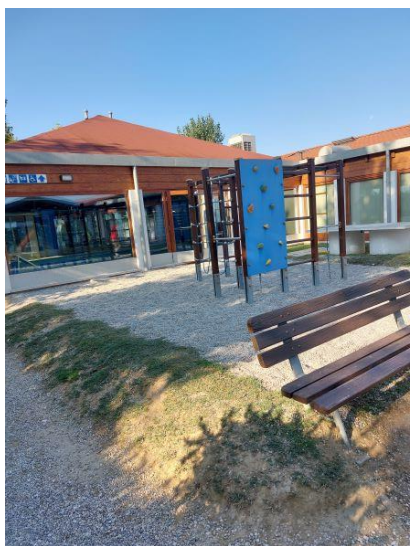
Kmalu sva prispela v Kamp Venezia (N:45°28'51" E:12°16'31"), ki ga že dolga leta pozna. V vseh teh letih lastniki očitno veliko vlagajo v širitev in modernizacijo kampa, kar je pohvalno. Širok dostop do kampa, velik prostor za čakanje pred recepcijo, velik prostor za recepcijo, restavracija s hrano po »slovenskih« cenah, lepo vzdrževan sanitarni blok, bazen (vstopnina 2,5 evra na dan) in še kaj, preseneti gosta. Človek bi pričakoval ceno okoli 50 evrov, toda temu ni tako. Cena kampa za dve osebi z avtodomom na parceli je sicer 26 evrov na dan, če pa si član ASCI kluba, kar midva sva, pa je cena 20 evrov na dan. Več kot spodobno, za to kar kamp nudi gostu. Tudi zato nekaj reklame za kamp v spodnjih slikah. Kamp seveda močno priporoča vsem, ki se boste z avtodomom znašli v Benetkah. Kamp je odprt celo leto.

Kamp Venezia - recepcija.

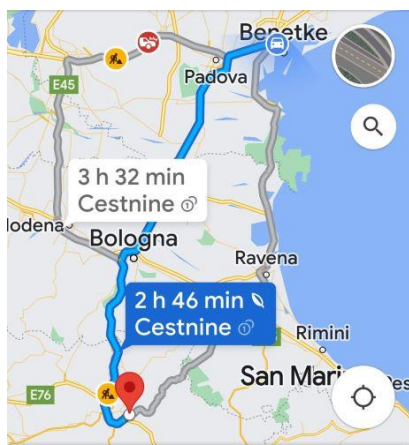
Restavracija.

Sanitarije.

Na najinem avtodomu še vedno plapolata slovenska zastava.

2 h 46 min (263 km)

Današnja pot.

Danes sva prevozila 263 kilometrov, vožnja naj bi trajala 2 uri in 46 minut, a je s postanki trajala okoli 4 ure. Skupna povprečna poraba goriva je ostala na 8,6 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h po avtocesti.

21.DAN

V Benetkah sva bila prvič že leta 1992, ko sem bil šef policije v Kopru. Takrat smo družinsko potovali v Benetke iz Portoroža oziroma Pirana s Princ of Venice, ne vem, če danes še pluje. Spomnim pa se, da smo potovali organizirano in z vodičko. Kar 30 let je od takrat in spomini seveda bledijo, ostajata pa dva dogodka. Obisk neke steklarne z morano steklom kjer sva kupila vazo, ki jo imava še danes. Drug dogodek pa je pica, ki smo si jo takrat privoščili, seveda najcenejšo, ki je bila za naše takratne razmere kar precej draga. Seveda je šlo za testo premazano s polivko paradižnika.

Toda v Benetkah sva bila še leta 2011, 2013 in 2017, tako da sva že kar »poznavalca« Benetk. Benetke se seveda niso spremenile, spremenile pa so se cene, če so kava, malo pivo ali deciliter vina leta 2011 stali enajst evrov sedaj stanejo tam okoli 17 evrov. Teh lokalov sva se izognila in na obrobju starega dela Benetk kosila, za 28 evrov, kar pomeni, da za ta denar dobiš špagete boloneze in dvakrat po dva decilitra piva. Več o današnjem dnevu naj povedo slike.

Gondole v Benetkah.

Most vzdihljajev.

Na Markovem trgu je vedno gneča.

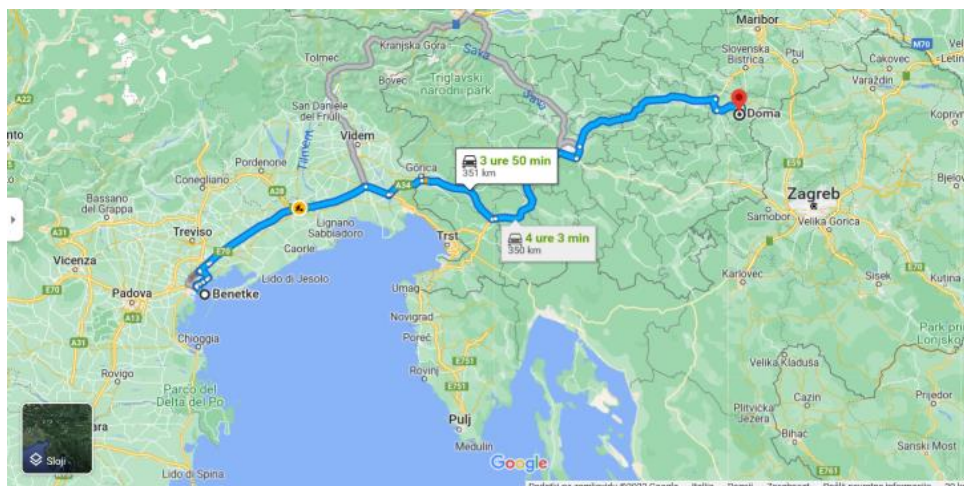
Pogled z mostu Rialto.

Brez špagetov ne gre.

22. DAN

Kamp v Benetkah sva zapustila ob 09.00 uri in pot nadaljevala do Nove Gorice, preko Ljubljane do Celja in seveda do doma.

Pot domov.

ZA ZAKLJUČEK

Za zaključek naj navedeva nekaj podatkov.

- Skupno sva prevozila 4051 kilometrov.
- Za parkirnine sva plačala 33 evrov.
- Za vstopnine in lokalne prevoze sva plačala 50 evrov.
- Za avtoceste sva plačala 101 evrov.
- Za gorivo sva plačala 510 evrov.
- Za kampe sva plačala 496 evrov (to kaže pojasniti, večina avtodomarjev se poslužuje cenениh ali brezplačnih parkirnih mest za avtodome, midva pa nikoli ne pristajava na prenočevanje na nezavarovanih mestih, zato je najin strošek toliko višji).
- SKUPNI strošek 22 dnevnega potovanja, brez hrane je bil 1.190 evrov.

dr. Irena Gorenak in dr. Vinko Gorenak